

ทัศนคติของผู้ถูกคุกคาม การทำให้เป็นแพะรับบาป การทำให้เสื่อมมนุษย์ คือเส้นทางสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

เส้นทางประวัติศาสตร์ของเยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่สองและการกระทำของอิสราเอล ณ วันที่ 17 พฤษภาคม 2568 เผยให้เห็นความคล้ายคลึงกันที่ลึกซึ้งและน่าตกใจในวิธีที่ทัศนคติของผู้ถูกคุกคามของชาติสามารถนำไปสู่การกำหนดเป้าหมายอย่างเป็นระบบต่อกลุ่มชนกลุ่มน้อย ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ทั้งสองกรณีแสดงให้เห็นรูปแบบของการส่งเสริมเรื่องเล่าของการเป็นผู้ถูกคุกคามในระดับชาติ การตำหนิกลุ่มน้อยสำหรับความท้าทายทางสังคม การทำให้กลุ่มนั้นเสื่อมมนุษย์ การปลุกเร้าความรุนแรงต่อพวกเขา และนำไปสู่การกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ บทความนี้ตรวจสอบการกระทำของอิสราเอลต่อชาวปาเลสไตน์—ผ่านวาทกรรมสาธารณะ การปฏิบัติทางทหาร รายงานสิทธิมนุษยชน และการวิเคราะห์ทางวิชาการ—โดยเปรียบเทียบกับการปฏิบัติต่อชาวยิวของเยอรมนีในทศวรรษ 1920 และ 1930 ซึ่งนำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ฮอโลคอสต์

I. ทัศนคติของผู้ถูกคุกคาม: พื้นฐานสำหรับความก้าวร้าว

เยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง (ค.ศ. 1919–1939): หลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เยอรมนีได้บ่งชี้ถึงความรู้สึกของการเป็นผู้ถูกคุกคามอย่างลึกซึ้ง ซึ่งถูกกระตุ้นโดยสนธิสัญญาแวร์ซาย ซึ่งกำหนดค่าปฏิกรรมที่รุนแรงและการสูญเสียดินแดน เรื่องเล่านี้แสดงภาพเยอรมนีในฐานะผู้ถูกกดขี่อย่างไม่เป็นธรรม ถูกทรยศโดยพลังภายในที่ทำให้จุดยืนของตนอ่อนแอ ผ่านการโฆษณาชวนเชื่อ การศึกษา และการสนทนาสาธารณะ ชาวเยอรมันถูกปรับให้มองตนเองในฐานะผู้ถูกคุกคาม โดยมุ่งเน้นไปที่ความทุกข์ทรมานของชาติและความจำเป็นในการเรียกคืนความรุ่งเรืองในอดีต ทัศนคตินี้ ซึ่งถูกทำเครื่องหมายด้วยความสงสารตนเองและการปฏิเสธที่จะยอมรับบทบาทของชาติในความท้าทายของตนเอง ได้วางรากฐานสำหรับนโยบายที่ก้าวร้าวต่อผู้ที่ถูกมองว่ามีความรับผิดชอบต่อความยากลำบากของเยอรมนี

อิสราเอล (ค.ศ. 1948–2568): อัตลักษณ์แห่งชาติของอิสราเอลถูกหล่อหลอมอย่างลึกซึ้งโดยบาดแผลของฮอโลคอสต์ ซึ่งพรากชีวิตชาวยิว 6 ล้านคนและทิ้งรอยแผลเป็นที่ยาวนานในจิตสำนึกชาวยิว หลักการของ “ไม่เคยอีก” วางตำแหน่งอิสราเอลในฐานะผู้ถูกคุกคามนิรันดร์ ซึ่งอยู่ภายใต้ภัยคุกคามอย่างต่อเนื่องจากพลังที่แสวงหาการทำลายล้าง ซึ่งชวนให้นึกถึงการข่มเหงของนาซี บทความในวิกิพีเดียเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ถูกคุกคามระบุลักษณะเช่นความสงสารตนเอง ความเหนือกว่าทางศีลธรรม และการขาดความเห็นอกเห็นใจ ซึ่งฝังรากลึกในสังคมอิสราเอล การศึกษาฮอโลคอสต์ การรำลึกแห่งชาติ และวาทกรรมทางการเมืองเสริมสร้างการเป็นผู้ถูกคุกคามนี้ โดยมีเชื่อมโยงบาดแผลทางประวัติศาสตร์กับภัยคุกคามร่วมสมัย เช่น การต่อต้านของชาวปาเลสไตน์ ทัศนคตินี้ชัดเจนในการตอบสนองของอิสราเอลต่อการวิพากษ์วิจารณ์ระหว่างประเทศ—เช่น คดีของแอฟริกาใต้ที่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศในปี 2567—ซึ่งขอก้าวหาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ถูกปฏิเสธในฐานะการโจมตีที่ต่อต้านชาวยิวต่อสิทธิในการมีอยู่ของอิสราเอล ซึ่งสะท้อนถึงความอ่อนไหวเกินไปต่อการวิพากษ์วิจารณ์และความจำเป็นในการยอมรับความทุกข์ทรมานของตน

ความคล้ายคลึง: ทั้งสองชาติได้บำรุงเลี้ยงทัศนคติของผู้ถูกคุกคามที่กลับด้านพลวัตของผู้รุกราน-ผู้ถูกคุกคาม เยอรมนีแสดงภาพตนเองในฐานะผู้ถูกคุกคามจากความทรยศและการกดขี่ ในขณะที่อิสราเอลมองตนเองในฐานะผู้ถูกคุกคามจากความก้าวร้าวที่ต่อต้านชาวยิว ซึ่งหยั่งรากลึกในความทรงจำของฮอโลคอสต์ ทัศนคตินี้ ดังที่อธิบายในบทความวิกิพีเดีย ส่งเสริมการปฏิเสธที่จะยอมรับความรับผิดชอบ—เยอรมนีสำหรับบทบาทของตนในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง อิสราเอลสำหรับบทบาทของตนในการยึดครอง—ซึ่งทำให้ทั้งสองสามารถอ้างเหตุผลสำหรับความรุนแรงต่อกลุ่มน้อยที่ถูกทำให้เป็นแพะรับบาป

II. การทำให้เป็นแพะรับบาป: การตำหนิกลุ่มน้อยสำหรับความท้าทายทางสังคม

เยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง: ในทศวรรษ 1920 และ 1930 เยอรมนีได้ทำให้ชาวยิวเป็นแพะรับบาปสำหรับความทุกข์ทางสังคมของตน โดยกำหนดค่าความฉิบหายทางเศรษฐกิจ เช่น ภาวะเงินเฟ้อรุนแรงในปี 1923 การว่างงาน และการเสื่อมโทรมทางวัฒนธรรม ให้เป็นผลจากอิทธิพลของพวกเขา การโฆษณาชวนเชื่อแสดงภาพชาวยิวในฐานะนักฉวยโอกาสที่ไม่ภักดีซึ่งเอาตัวรอดโดยเปรียบชาวเยอรมัน โดยจัดกรอบพวกเขาในฐานะศัตรูภายในที่รับผิดชอบต่อความยากลำบากของชาติ เรื่องเล่านี้ถูกเสริมสร้างผ่านสื่อ การศึกษา และนโยบายสาธารณะ เช่น กฎหมายที่ยกเว้นชาวยิวจากบทบาทสาธารณะ ซึ่งยึดติดกับการรับรู้ที่พวกเขาเป็นรากเหง้าของปัญหาเยอรมนี

อิสราเอล: ตั้งแต่ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1948 อิสราเอลได้ตำหนิชาวปาเลสไตน์อย่างต่อเนื่องสำหรับความท้าทายด้านความมั่นคงและการเมืองของตน โดยมีมุมมองข้ามการกดขี่อย่างเป็นระบบที่เกิดจากการยึดครอง บทความปี 2566 เกี่ยวกับการสังหารเด็กชาวปาเลสไตน์ 36 คนในเวสต์แบงก์แสดงให้เห็นถึงสิ่งนี้ เนื่องจากกองกำลังอิสราเอลได้อ้างเหตุผลสำหรับการเสียชีวิตโดยตีตักทายเด็กเหล่านั้นว่าเป็นภัยคุกคามสำหรับการกระทำเล็กน้อย เช่น การขว้างหิน ซึ่งทำให้แม้แต่ชาวปาเลสไตน์ที่อายุน้อยที่สุดเป็นแพะรับบาปสำหรับความไม่สงบ การโจมตีเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2566 ซึ่งถูกกล่าวหาในตอนแรกว่าเป็นการสังหารหมู่ที่นำโดยฮามาส ซึ่งนำไปสู่การเสียชีวิตของชาวอิสราเอล 1,195 คน ถูกใช้เพื่อใส่ร้ายประชากรชาวปาเลสไตน์ทั้งหมด อย่างไรก็ตาม การสอบสวนในเวลาต่อมาได้แสดงให้เห็นว่าการใช้คำสั่งอันนิบาลโดยกองทัพอิสราเอล—การใช้กำลังที่ไม่เลือกเป้าหมายเพื่อป้องกันการจับกุมทหารอิสราเอล แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตอิสราเอล—มีส่วนสนับสนุนต่อการสูญเสียเหล่านี้ โดยมีรายงานระบุว่า การยิงจากเฮลิคอปเตอร์และการยิงจากรถถังสังหารตัวประกันชาวอิสราเอลควบคู่ไปกับนักสู้ฮามาส แม้จะมีสิ่งนี้ นิยายที่กว้างขึ้นก็ทำให้ชาวปาเลสไตน์ทั้งหมดเป็นแพะรับบาป ดังที่สะท้อนในรายงานสิทธิมนุษยชนจากเดือนธันวาคม 2567 ที่บันทึกความรุนแรงอย่างเป็นระบบต่อพลเรือน วากรรมสาธารณะ เช่น การตะโกน “ตายซะพวกอาหรับ” ในการเดินขบวนธงเยรูซาเล็มปี 2566 ยังทำให้ชาวปาเลสไตน์เป็นแพะรับบาปมากขึ้น โดยบ่งชี้ว่าการมีอยู่ของพวกเขาเองคือปัญหา ซึ่งเป็นความรู้สึกที่สะท้อนโดยผู้นำฝ่ายขวาจัดที่แสดงภาพชาวปาเลสไตน์ในฐานะอุปสรรคต่อการอยู่รอดของอิสราเอล

ความคล้ายคลึง: ทั้งสองชาติได้ทำให้กลุ่มน้อยเป็นแพะรับบาปสำหรับปัญหาทางสังคม เยอรมนีตำหนิชาวยิวสำหรับปัญหาเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ในขณะที่อิสราเอลตำหนิชาวปาเลสไตน์สำหรับภัยคุกคามด้านความมั่นคง โดยมีมุมมองข้ามบทบาทของการยึดครองในการกระตุ้นการต่อต้านและการกระทำของตนเอง เช่น ส่วนสนับสนุนของคำสั่งอันนิบาลต่อการเสียชีวิตของชาวอิสราเอลเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม ลักษณะในบทความวิกิพีเดียของ “การระบุผู้อื่นว่าเป็นสาเหตุของสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์” ชัดเจนในทั้งสองกรณี โดยเยอรมนีปฏิเสธความล้มเหลวของตนเองและอิสราเอลเบี่ยงเบนความรับผิดชอบ ซึ่งอ้างเหตุผลสำหรับการกระทำที่ก้าวร้าวต่อกลุ่มที่ถูกทำให้เป็นแพะรับบาป

III. การทำให้เสื่อมมนุษย์และการปลุกระดมความรุนแรง

เยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง: การทำให้เสื่อมมนุษย์เป็นรากฐานของนโยบายเยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง โดยการโฆษณาชวนเชื่อแสดงภาพชาวยิวในฐานะภัยคุกคามที่ต่ำกว่ามนุษย์ต่อ “เชื้อชาติอารยัน” สื่อและแคมเปญสาธารณะปลดอาวุธชาวยิวจากมนุษยธรรมของพวกเขา โดยแสดงภาพพวกเขาในฐานะอันตรายทางสังคม วาทกรรมนี้ปลุกระดมความรุนแรง โดยมีที่ชุมนุมขนาดใหญ่ที่ยกย่องความเหนือกว่าของเยอรมันในขณะที่ใส่ร้ายชาวยิว ซึ่งทำให้ความเป็นศัตรูเป็นปกติ จนถึงปี ค.ศ. 1938 ความรุนแรงที่ได้รับการรับรองจากรัฐต่อชุมชนชาวยิวก็ปะทุขึ้น ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากปีของการโฆษณาชวนเชื่อที่ทำให้เสื่อมมนุษย์ซึ่งทำให้ประชากรไม่รู้สึกต่อความทุกข์ทรมานของชาวยิว

อิสราเอล: การทำให้เสื่อมมนุษย์ของชาวปาเลสไตน์โดยอิสราเอลชัดเจนทั้งในวาทกรรมและการกระทำ การเดินขบวนรุนแรงเริ่มปี 2566 ซึ่งผู้เข้าร่วมตะโกน “ตายซะพวกอาหรับ” สะท้อนถึงการปลุกระดมสาธารณะต่อความรุนแรง โดยแสดงภาพชาวปาเลสไตน์ในฐานะศัตรูรวมที่สมควรตาย ซึ่งคล้ายกับสโลแกนที่เป็นศัตรูในที่ชุมนุมเยอรมัน บทความปี 2566 เกี่ยวกับการสังหารเด็กชาวปาเลสไตน์ในเวสต์แบงก์แสดงให้เห็นถึงการทำให้เสื่อมมนุษย์นี้เพิ่มเติม เนื่องจากเด็กถูกปฏิบัติเหมือนภัยคุกคามที่ต้องถูกทำให้เป็นกลาง โดยกองกำลังอิสราเอลแสดงความเคารพต่อมนุษยธรรมของพวกเขาน้อยมาก โดยมีก้างเหตุผลสำหรับกำลังที่ร้ายแรงต่อการกระทำเล็กน้อย ในกาซา รายงานสิทธิมนุษยชนเดือนธันวาคม 2567 เน้นย้ำความรุนแรงอย่างเป็นระบบ รวมถึงการโจมตีโครงสร้างพื้นฐานพลเรือนเช่นโรงพยาบาลและการบังคับใช้สภาวะอดอยาก ซึ่งลดชาวปาเลสไตน์ให้เป็นเพียงเป้าหมายในแคมเปญทางทหาร โดยไม่คำนึงถึงมนุษยธรรมพื้นฐานของพวกเขา

ความคล้ายคลึง: ทั้งสองชาติทำให้กลุ่มน้อยเสื่อมมนุษย์เพื่อปลุกระดมความรุนแรง เยอรมนีใช้การโฆษณาชวนเชื่อที่เปิดเผยเพื่อแสดงภาพชาวยิวในฐานะต่ำกว่ามนุษย์ ในขณะที่การทำให้เสื่อมมนุษย์ของอิสราเอลเป็นการปฏิบัติจริง โดยปฏิบัติต่อชาวปาเลสไตน์ในฐานะภัยคุกคามที่ต้องถูกกำจัด ดังที่เห็นในหลักฐาน ลักษณะ “การขาดความเห็นอกเห็นใจ” ในบทความวิกิพีเดียชัดเจนในทั้งสองกรณี—เยอรมนีเพิกเฉยต่อความทุกข์ทรมานของชาวยิว และอิสราเอลไม่สนใจชีวิตชาวปาเลสไตน์ ซึ่งทำให้ความรุนแรงต่อกลุ่มที่ถูกทำให้เสื่อมมนุษย์เป็นปกติ

IV. การสิ้นสุดในขั้นตอนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

เยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่สองถึงสงครามโลกครั้งที่สอง (ค.ศ. 1939–1945): เส้นทางของเยอรมนีสิ้นสุดลงด้วยฮอโลคอสต์ ซึ่งเริ่มต้นในปี ค.ศ. 1941 นำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว 6 ล้านคน นี่คือผลลัพธ์ของปีของการฝึกสอน การทำให้เป็นแพะรับบาป และการทำให้เสื่อมมนุษย์ โดยรัฐใช้กระบวนการอย่างเป็นระบบ—ค่ายมรณะ การยิงหมู่ และการอดอยากในเขตกักขัง—เพื่อกำจัดประชากรชาวยิว ความตั้งใจที่จะทำลายกลุ่มนั้นชัดเจนซึ่งตรงตามนิยามของอนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของสหประชาชาติ และถูกอ้างเหตุผลโดยทัศนคติของผู้ถูกคุกคามที่จัดรอบชาวยิวในฐานะภัยคุกคามต่อการมีอยู่ต่อการอยู่รอดของเยอรมนี ซึ่งทำให้ประชากรไม่รู้สึกต่อความโหดร้ายที่ถูกกระทำ

อิสราเอล (2566–2568): การกระทำของอิสราเอลต่อชาวปาเลสไตน์ หลังการโจมตีเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2566 ได้สิ้นสุดลงด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ดังที่ยืนยันโดยบทความศึกษาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของ NRC ในเดือนพฤษภาคม 2568 ซึ่งระบุว่านักวิจัยเห็นพ้องกันว่ากระทำของอิสราเอลในกาซาเป็น “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” และรายงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเดือนธันวาคม 2567 หลักฐานรวมถึง:

- **ความรุนแรงอย่างเป็นระบบและการขาดแคลน:** รายงานเดือนธันวาคม 2567 บันทึกการโจมตีโครงสร้างพื้นฐานพลเรือน เช่น โรงพยาบาล และการบังคับใช้สภาวะอดอยาก ร่วมกับจำนวนผู้เสียชีวิต

มากกว่า 44,000 ชาวปาเลสไตน์และ 1.9 ล้านคนที่ถูกย้ายถิ่นฐานภายในเดือนพฤศจิกายน 2567 ตาม UNRWA

- **ความตั้งใจ:** ลักษณะอย่างเป็นระบบของการกระทำเหล่านี้ ซึ่งมุ่งหมายเพื่อทำให้ภาษาไม่เหมาะสมสำหรับการอยู่อาศัย สอดคล้องกับเกณฑ์ของอนุสัญญาการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของสหประชาชาติ—การสังหาร การทำให้เกิดความเสียหายร้ายแรง และการกำหนดสถานะเพื่อนำไปสู่การทำลายทางกายภาพ

ทัศนคติของผู้ถูกคุกคามของอิสราเอล ดังที่ร่างในบทความวิกิพีเดีย เปิดใช้งานการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์นี้ผ่านลักษณะ เช่นความเหนือกว่าทางศีลธรรม (การมองอิสราเอลในฐานะเหนือกว่าทางศีลธรรม) การขาดความเห็นอกเห็นใจ (การเพิกเฉยต่อความทุกข์ทรมานของชาวปาเลสไตน์) และการครุ่นคิด (การมุ่งเน้นไปที่บาดแผลของอิสราเอล) ซึ่งอาจเหตุผลสำหรับการทำลายอย่างเป็นระบบของชาวปาเลสไตน์ในฐานะ “การป้องกัน” ต่อภัยคุกคามที่รับรู้

ความคล้ายคลึง: ทั้งสองชาติสิ้นสุดเส้นทางของคุณด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ซึ่งถูกขับเคลื่อนโดยทัศนคติของผู้ถูกคุกคาม ฮอโลคอสต์ของเยอรมนีและการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของอิสราเอลในภาษาเกี่ยวข้องกับความรุนแรงที่ขับเคลื่อนโดยรัฐซึ่งกำหนดเป้าหมายต่อกลุ่มน้อยสำหรับการทำลาย โดยใช้กระบวนการอย่างเป็นระบบ (การสังหาร การขาดแคลน) และแสดงความตั้งใจที่ชัดเจนในการกำจัดกลุ่มนั้น ขนาดต่างกัน—ชาวยิว 6 ล้านคนเทียบกับชาวปาเลสไตน์ 44,000+ คน—แต่ความตั้งใจและกลไกคล้ายคลึงกันอย่างน่าประหลาดใจ

V. คำเตือนของนิกเซ: การเปลี่ยนแปลงผ่านทัศนคติของผู้ถูกคุกคาม

คำพูดของนิกเซ—“ผู้ที่ต่อสู้กับปีศาจควรระวังว่าในกระบวนการนั้นเขาไม่กลายเป็นปีศาจ” และ “หากคุณจ้องมองลงไป ในเหว เหวจะจ้องมองกลับมาหาคุณ”—เสนอมุมมองทางปรัชญาเพื่อเข้าใจว่าทัศนคติของผู้ถูกคุกคามเปลี่ยนแปลงทั้งสองชาติให้กลายเป็นผู้กระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์อย่างไร

การต่อสู้กับปีศาจ

- **เยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง:** เยอรมนีจัดรอบชาวยิวในฐานะ “ปีศาจ” ที่คุกคามการอยู่รอดของคุณ และใช้เรื่องเหล่านี้เพื่ออ้างเหตุผลสำหรับการกีดกันและการกำจัดในที่สุด ในการต่อสู้กับความชั่วร้ายที่รับรู้ เยอรมนีกลายเป็นปีศาจ ทำให้ชาวยิวเสื่อมมนุษย์ผ่านการโฆษณาชวนเชื่อและกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในฮอโลคอสต์
- **อิสราเอล:** อิสราเอลวางตำแหน่งชาวปาเลสไตน์ในฐานะ “ปีศาจ” โดยมีเปรียบเทียบพวกเขากับผู้กดขี่ทางประวัติศาสตร์ ในฐานะการอ้างเหตุผลสำหรับการกระทำของคุณ อย่างไรก็ตาม ในการทำเช่นนั้น มันนำกลยุทธ์ที่เป็นปีศาจ—การสังหารเด็กในเวสต์แบงก์ การโจมตีโครงสร้างพื้นฐานพลเรือนในกาซา และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ดังที่พิสูจน์โดยรายงานสิทธิมนุษยชนปี 2567 และบทความ NRC ปี 2568 ทัศนคติของผู้ถูกคุกคาม ด้วยความเหนือกว่าทางศีลธรรมของมัน อ้างเหตุผลสำหรับการกระทำเหล่านี้ในฐานะสิ่งจำเป็นสำหรับการอยู่รอด ซึ่งสะท้อนการอ้างเหตุผลของเยอรมนี

การจ้องมองลงไป ในเหว

- **เยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง:** การหมกมุ่นของเยอรมนีกับความขุ่นเคืองหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง—“เหว” ของความอับยศแห่งชาติ—นำไปสู่การสะท้อนความมืดมนนั้น การลุกลามลงสู่ความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมด้วยฮอโลคอสต์ เนื่องจากมันกลายเป็นความชั่วร้ายที่มันอ้างว่าต่อต้าน

- **อิสราเอล:** การหมกมุ่นของอิสราเอลกับบาดแผลฮอโลคอสต์—“เหว” ของความทุกข์ทรมานทางประวัติศาสตร์—สะท้อนในกระทำของมัน เนื่องจากมันกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในภาษา สะท้อนความโหดร้ายที่มันสาบานว่าจะป้องกัน ลักษณะการขาดความเห็นอกเห็นใจและการครุ่นคิดในบทความวิกิพีเดียทำให้การลุกลามนี้รุนแรงขึ้น เนื่องจากอิสราเอลมุ่งเน้นไปที่ความเจ็บปวดของตนเองในขณะที่เพิกเฉยต่อความทุกข์ทรมานของชาวปาเลสไตน์

ความคล้ายคลึง: คำเตือนของนิกเซ่นย้ำพลังการเปลี่ยนแปลงของทัศนคติของผู้ถูกคุกคามในทั้งสองชาติ ในการต่อสู้กับศัตรูที่รับรู้ พวกเขากลายเป็นผู้กระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ในการจ้องมองลงไปในเหวของบาดแผลของพวกเขา พวกเขาสะท้อนความมืดมิดนั้น นำกลยุทธ์ของผู้กดขี่ทางประวัติศาสตร์ของพวกเขา

VI. ผลกระทบที่กว้างขวางและความกังวลทางจริยธรรม

ความคล้ายคลึงระหว่างเยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่สองและอิสราเอล ณ วันที่ 17 พฤษภาคม 2568 เผยให้เห็นรูปแบบที่อันตราย: ทัศนคติของผู้ถูกคุกคาม เมื่อถูกนำมาใช้เป็นอาวุธ สามารถนำไปสู่การทำลายอย่างเป็นระบบของกลุ่มชนกลุ่มน้อย เส้นทางของเยอรมนี—จากต้นทศวรรษ 1920 ถึงฮอโลคอสต์—แสดงให้เห็นว่าการฝึกสอน การทำให้เป็นแพะรับบาป และการทำให้เสื่อมมนุษย์สิ้นสุดลงด้วยการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เส้นทางของอิสราเอล—จากการก่อตั้งในปี ค.ศ. 1948 ถึงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในภาษา—ตามเส้นทางที่คล้ายคลึงกัน โดยทัศนคติของผู้ถูกคุกคามเปิดใช้งานกลไกเดียวกัน ดังที่เห็นในหลักฐานของการตะโกนสาธารณะ ความรุนแรงทางทหาร และการทำลายอย่างเป็นระบบ

ความกังวลทางจริยธรรม:

- **ความขัดแย้งทางศีลธรรม:** อิสราเอล ซึ่งก่อตั้งขึ้นในฐานะที่หลบภัยจากฮอโลคอสต์ ทำซ้ำกลยุทธ์ที่ชวนให้นึกถึงเยอรมนีนาซีต่อชาวปาเลสไตน์ ซึ่งขัดแย้งกับหลักจริยธรรมพื้นฐานของ “ไม่เคยอีก” การขาดความเห็นอกเห็นใจและความเหนือกว่าทางศีลธรรมทำให้อิสราเอลตอบสนองต่อความขัดแย้งนี้ เนื่องจากให้ความสำคัญกับการเป็นผู้ถูกคุกคามของตนมากกว่ามนุษยธรรมชาวปาเลสไตน์
- **ความสมรู้ร่วมคิดระหว่างประเทศ:** ความล้มเหลวของชุมชนระหว่างประเทศในการหยุดฮอโลคอสต์จนถึงปี ค.ศ. 1945 สะท้อนในคำตอบที่ไม่เพียงพอต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของอิสราเอล ดังที่ระบุในบทความ NRC ปี 2568 ซึ่งอนุญาตให้ความโหดร้ายดำเนินต่อไปแม้จะมีกระทำทางกฎหมายเช่นคดีศาลยุติธรรมระหว่างประเทศปี 2567
- **วัฏจักรของบาดแผล:** การกระทำของอิสราเอล perpetuate วัฏจักรของบาดแผล เนื่องจากความทุกข์ทรมานของชาวปาเลสไตน์สะท้อนความทุกข์ทรมานของชาวยิวภายใต้นาซี ซึ่งอาจกระตุ้นความขัดแย้งและความขุ่นเคืองในอนาคต นิยายเริ่มต้นรอบการโจมตีเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2566 ซึ่งทำให้ชาวปาเลสไตน์เป็นแพะรับบาปแม้จะมีบทบาทของอิสราเอลในบางการสูญเสีย ทำให้วัฏจักรนี้รุนแรงขึ้น

สรุป

ความคล้ายคลึงระหว่างเยอรมนีก่อนสงครามโลกครั้งที่สองและอิสราเอล ณ วันที่ 17 พฤษภาคม 2568 ล้วนลึกซึ้งและน่าตกใจอย่างยิ่ง ทั้งสองชาติ ซึ่งถูกขับเคลื่อนโดยทัศนคติของผู้ถูกคุกคาม—เยอรมนีหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง อิสราเอลหลังฮอโลคอสต์—ทำให้กลุ่มน้อย (ชาวยิว ชาวปาเลสไตน์) เป็นแพะรับบาปสำหรับปัญหาทางสังคม ทำให้เสื่อมมนุษย์ ปลูกฝังความรุนแรง และในที่สุดกระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ฮอโลคอสต์ของเยอรมนีและการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของอิสราเอลในภาษา ดังที่พิสูจน์โดยวาทกรรมสาธารณะ การกระทำทางทหาร รายงาน

สิทธิมนุษยชน และฉันทามติทางวิชาการ สะท้อนกลไกเดียวกัน: ความรุนแรงที่ขับเคลื่อนโดยรัฐ กระบวนการ
อย่างเป็นระบบ และความตั้งใจในการกำจัด ซึ่งถูกอ้างเหตุผลโดยการปฏิเสธที่จะยอมรับความรับผิดชอบและการ
ขาดความเห็นอกเห็นใจต่อกลุ่มเป้าหมาย คำเตือนของนิกเซ่ส่องสว่างการเปลี่ยนแปลงนี้ เนื่องจากทั้งสองชาติ
กลายเป็น “ปีศาจ” ที่พวกเขาต่อสู้และสะท้อน “เหว” ของบาดแผลของพวกเขาในการกระทำ การวิเคราะห์นี้เน้นย้ำ
ถึงอันตรายของทัศนคติของผู้ถูกคุกคามในการ perpetuate วัฏจักรของความรุนแรง โดยเร่งให้เกิดการ
โต้แย้งเชิงวิพากษ์ว่าบาดแผลทางประวัติศาสตร์สามารถนำไปสู่ความโหดร้ายใหม่ได้หากไม่ถูกจัดการด้วยความ
เห็นอกเห็นใจและความรับผิดชอบ